

han på detta sätt garderat sig mot eventuella föreställningar från grefvens sida — denne skulle ofelbart ha förhindrat våldsdåden mot von Melen, om han varit kvar i Sverige — satte han sig öfver alla löften och eder och kastade herr Berend i fängelse, där han sedan fick försmäkta i 14 veckor. Under fängelsetiden traktade konungen därjämte efter von Melens lif och hölls endast af fruktan för sina egna undersåtar (»durch furcht seiner eygenen lantschaft») tillbaka från ett dylikt illdåd. Som skäl för den ovärdiga behandling han lät herr Berend undergå anförde han endast, att von Melen skulle ha för afsikt att affalla till Kristian II och att han tillika stode i maskopi med de mot Gustaf Vasa upproriska svenska bönderna, som — enligt von Melens uppgift i denna skrift — till ett antal af 30,000 à 40,000 man lågo i fält mot konung Gustaf och ärnade frántaga honom hans på ett ärelöst sätt förvärfvade kungavärdighet.

Gustaf Vasas insinuation om von Melens böjelse för Kristian II ger herr Berend nu en kärkommen anledning att i framställningen inskjuta en utredning af de omständigheter, under hvilka han år 1522 öfvergifvit Kristian II:s tjänst och inträdt i Gustaf Vasas. Kung Kristian hade vid sin afresa från Sverige efter kröningen 1520 anförtrott Stäkeborgs slott åt herr Berend, som lofvat att hålla fästet konungen tillhanda. Men så hade Gustaf Vasa, som dock svurit Kristian tro och huldhet(!), varit nog svekfull att med allehanda illistiga funder igångsätta ett uppror mot Kristian och därvid bland annat med sina anhängare helt oförmodadt inneslutit Stäkeborgs slott. Det ingick i upprorshärens vanor att ihjälslå kung Kristians fogdar och ståt-hållare, och meningen var, att man skulle göra på samma sätt med von Melen (»mich aufs creutz opfern»). Berend försvarade sig till det yttersta, men sedan han varit innesluten på slottet i ungefär 36 veckor (tio veckor utöfver ett halft år), såg han sig ur stånd att vidare uthärda belägringen och nödgades ge sig fången. Det fanns då knappt fyra friska personer kvar på det belägrade fästet. Emellertid var han fast besluten att icke afträda en fotsbredd mark åt upprorsmakaren Gustaf Vasa och öfverlämnade därför slottet åt det svenska riksrådet, i hvars namn biskopen af Linköping tog Stäkeborg i besittning. Herr Berend hölls sedan i fängsligt förvar från jultiden 1521, då kapitulationen skett, till åtta dagar efter pingst (o: midten af juni) 1522. Kapitulationsinstrumentet stadgade, att von Melen med underlydande besättning skulle under fångenskapen åtnjuta säkerhet till lif och lem. Efter sin vana negligerade emellertid Gustaf Vasa denna öfverenskommelse och sökte dag och natt tillfälle att mörda herr Berend i fängelset. Uppsåtet lyckades inte, emedan herr Berend, som varskoddes af goda